- Vydavatelství Natalika.
- Obsahuje písně: Co mne to obelhalo - Jen jednou se miluje - Kréto moje - Osm tamburášů - Buďme svobodní - Dokud jsi vedle mne - Říkám, že zapomenu - Libanon - Na mne se dívala - Vydej oheň - Co bylo, bylo - Plakat nebo pít - Sukýnka - Smutek, který oči zavře - Když tě nespatřím, umřu - Písně ze Subotice - Odejdi.
- Celkový čas 62:07.

Natálie Velšmídová patří mezi hudbníky, kteří se rozhodli věnovat tzv. world music. Nutno říct, že to dělá systematicky a velice zdařile. Po svých prvních dvou albech Mým národům a Nikdo nesmí chodit po mé hladině přichází se svou třetí deskou nazvanou Touha, která duši svírá. Záležitost je to čerstvá, já jsem nosič obdržel v červnu. Natálie k němu připsala, že ji zajímá můj názor na desku. Jelikož nejsem v tomto žánru odborníkem, shrnu zde opravdu jen své vlastní názory a dojmy (a tím dostojím původní myšlence rubriky NERECENZE).

Na první pohled mne zaujal obal. Nepíši booklet, protože samotné cédéčko bylo vloženo do zvláštního obalu, napůl papírového, napůl umělohmotného, který zároveň obsahuje všechny informace o albu. Je velmi povedený a originální, ale dle mého názoru poněkud nepraktický, protože v něm cédéčko není příliš dobře chráněno před prachem a hrozí jeho znehodnocení.

Natálie pokračuje v trendu natáčet svá alba delší a delší, takže Touha, která duši svírá už přináší posluchačům více než šedesát minut nové hudby. Ubyly vyloženě autorské kousky, vedle srbských písní se začíná objevovat vliv řecké kultury. Z poslechu nemám jednoznačný

pocit. Na některých místech se mi zdálo, jakoby nastávalo jakési zvolnění, uchýlení se k pohodovým písním, tak trochu určeným k odpočinku po dlouhém pracovním dni. Jinde mne zas temperament, se kterým byla ohnivější píseň podána, donutil k úvahám o mých nevalných tanečních schopnostech a jejich možné nápravě, protože zkrátka existují písně, u kterých se sedět nedá.

Celkově mi přišel výběr písní uhlazenější, dobře se k sobě hodily, ale nevím, zda právě občasné vybočení by nebylo lepším počinem. Za jednotlivé písničky bych jmenoval starogradskou Na mne se dívala a řeckou Sukýnka. Také tureckou píseň Buďme svobodní jsem si oblíbil, jen je mi líto, že nerozumím textu. Ale to je samozřejmě má chyba, zazpívaná je perfektně. Deska se mi líbí a získala dokonce čestné místo v mém pořadači. Jen je mi líto, že si na každém albu přečtu jiný seznam hudebníků, kteří Natálii s nahrávkou pomohli. (Z pochopitelných důvodů zůstává stejným jménem pouze Ivo Kunc.) Úroveň těchto hudebníků je totiž tradičně velmi vysoká a pro Natálii se jejich účast stává nesporným přínosem. Její doprovodná kapela s názvem NATALIKA v současné době prochází dalšími personálními změnami, a to není pro žádnou hudbu a v žádném žánru motivující. Ale důležitá je chuť tvořit, a tu Natálie Velšmídová jistě nepostrádá. Proto vím, že už za pár měsíců začnu být zvědavý, s čím vyrukuje příště...